

[Chr. J. Hansen.]

ranterede kreditforeninger, og mener derfor, at en udvidelse af statens garanti er upåkrævet; ved en sådan udvidelse vil der efter udvalgets opfattelse kun opnås, at husmandskreditforeningerne ved belåningen af de pågældende ejendomme får en fortrinsstilling, der ikke menes at være sagligt begrundet. Hvad tilbagegangen angår, udtaler udvalget, at der foreligger en lignende tilbagegang for flere kredit- og hypotekforeninger. Jeg synes dog, at der her mangler en udtalelse om, hvilke foreninger det er, der også har tilbagegang, for ser man på den opgørelse, der foreligger sammen med lovforslaget, viser det sig, at samtlige andre kreditforeninger taget under eet har en betydelig fremgang, medens husmandskreditforeningerne har tilbagegang.

Endvidere udtaler fællesudvalget, at et begyndende fald i bygge- og salgspriserne i den senere tid er konstateret, og at prisudviklingen derfor heller ikke kan begrunde en forhøjelse af lånegrænserne. Det er vist fuldkommen rigtigt, at man på et vist tidspunkt, indtil slutningen af 1949, kunne konstatere en vis tilbagegang i byggepriser og salgspriser, men jeg tror, at på nuværende tidspunkt, efter det, der er foregået i mellemtiden, har dette forhold i nogen grad ændret sig. Endelig peger man på, at en forhøjelse af lånegrænserne kan fremkalde en forøget konkurrence, i Jylland navnlig på bekostning af Jydsk Grundejerkreditforening, der netop er oprettet med henblik på en del af de områder, husmandskreditforeningen nu ønsker at inddrage.

Man må vist erkende, at det absolut ikke er nogen anbefaling af husmandskreditforeningernes ønske, hvad der her fremføres af et sagkyndigt udvalg. Det er desværre en kendsgerning, at der har været modstående interesser mellem Jydsk Husmandskreditforening og Jydsk Grundejerkreditforening, og ved de forhandlinger, der har været ført, såvel tidligere som også for kortere tid siden, har det ikke været muligt at skabe enighed, hvad jeg forsåvidt i høj grad beklager. Men jeg ser ikke rettere, end at begge kreditforeningerne er fuldtud berettigede, hver har sin opgave at løse, og jeg ønsker oprigtigt, at det en dag må lykkes at bringe disse interesses modsætninger ud af verden; jeg synes ikke, at man fra nogen af disse parter side er tjent med sådanne modsætninger.

Et par ting blev der dog enighed om under forhandlingerne, nemlig at den foreslåede ændring kun bør omfatte lån, der stiftes inden udgangen af december termin

1951, altså en forlængelse af loven med de forhøjelser på et par punkter, som jeg allerede har omtalt, men også at der samtidig nedsættes et udvalg, som så skal undersøge mulighederne for at finde en fastere og mere varig afgrænsning af udlånsadgangen for de pågældende kreditforeninger, således som der står i bemærkningerne til lovforslaget.

Såfremt det kunne lykkes at finde frem til enighed imellem de to kreditforeninger, tror jeg i hvert tilfælde, det ville være i alle parter interesse, og jeg må sige, at jeg hilser med tilfredshed, at den højtærede arbejds- og boligminister netop er gået ind for at nedsætte et sådant udvalg, der skal finde en fornuftig midterlinie, som begge parter kan være tilfreds med. Indtil da håber jeg så, at de af ministeren foreslåede ændringer og de forhøjelser, der er foreslået, vil vise sig at være rigtige, og jeg anbefaler lovforslaget til velvillig behandling, men da jeg er bekendt med, at der er ønske om udvalgsbehandling, skal jeg på et senere tidspunkt tillade mig at stille forslag derom.

Bækgaard: Da nu den midlertidige lov af 1946 er udløbet, er jeg enig med ministeren i, at det er nødvendigt at forny loven. Ellers vil vi jo falde tilbage på de grænser, de talstørrelser, som 1936-loven har, og det vil ikke være heldigt i betragtning af den prisstigning, der har fundet sted. Om det i samme grad er rigtigt at give lånegrænserne endnu en lille tak opad, som det sker ved yderligere at forhøje vurderingsgrænsen og dermed lånegrænsen for landbrugsejendomme til 30 000 kr., er et andet spørgsmål. De pågældende kreditforeninger, husmandskreditforeningerne, ønsker grænsen sat endnu højere, medens kreditforeningernes stående fællesudvalg ikke kan anbefale en forhøjelse. Jeg tror imidlertid, at ministerens forslag nogenlunde rammer det rigtige. Efter de oplysninger, ligningsdirektoratet har givet, og som findes optrykt i bilagene, er ejendomspriserne stigning større end den forhøjelse, som forslaget giver, men den viser også, at der er en begyndende tilbagegang i priserne på ejendommene, så man behøver vist ikke at gå helt til toppen. Ellers er det jo på de fleste områder de samme bestemmelser, der foreslås, som vi har i 1946-loven. Særlig skal jeg nævne forholdet imellem Jydsk Husmandskreditforening og Jydsk Grundejerkreditforening. Der er den samme margin for det område, indenfor hvilket de begge kan virke, nemlig mellem en ejendomsskyld på 9 000 og 14 000 kr. for de ejendomme,